

РЕШЕНИЕ

№ 1245

гр. София, 22.02.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 15 състав, в
публично заседание на 07.02.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Полина Якимова

при участието на секретаря Ина Андонова, като разгледа дело номер **6414** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административно - процесуалния кодекс (АПК) вр. чл. 233 от Закона за министерство на вътрешните работи /ЗМВР/.

С. Ц. Р. не е доволен от Заповед рег. № 259/ 14.06.2012г., издадена от началника на 08 РУ Полиция – СДВР, с която му е наложено дисциплинарно наказание “порицание” за срок от 6 месеца за това, че на 06.03.2012 г. около 16,30 ч е превозил със служебен автомобил О. А. с ДК [рег.номер на МПС] Х. Ц. от спирка ТЕЦ Изток на автобус № 88 в жк Д. до сградата на 08 РУП – СДВР без да отрази това обстоятелство в нарядния дневник, с което е нарушил чл. 117, т. 6 от Инструкция № Из 2295/ 08.12.2006 г. за патрулно - постовата дейност на МВР – нарушение по чл. 224, ал. 2, т. 2 ЗМВР.

В оспорването са въведени оплаквания, че актът не е издаден в установената форма - не съдържа обстоятелствата, при които е извършено нарушението и доказателствата, въз основа на които е установено. От една страна е отразено, че не е спазено правилото на чл. 117, т. 6 ИППД - в словесното описание на разпоредбата е добавено «без да го отрази в нарядния дневник» от друга страна е визирано «превишаване на правомощия» и неизпълнение на служебни задължения или заповед. Навежда се довод, че в рамките на проверката не са взети обяснения от оперативен дежурен, по чието нареждане е превозено лицето със служебния автомобил до сградата на 08 РУП – СДВР, не са изискани и приложени записите от проведените по радиостанцията разговори.

В заповедта се визират две дисциплинарни нарушения по чл. 227, т. 5 и по т. 11

ППЗМВР, като за всяко от тях е предвидено дисциплинарно наказание порицание. Не е спазено и изискването на чл. 229, ал. 2 ЗМВР.

В писмено становище по съществото на спора процесуалният представител на Р. подчертава, че от показанията на свидетелите се установява по несъмнен начин, че доверителят му е изпълнил дадените му разпореждания и нито за момент не е превишил правомощията си – разпоредбата на чл. 117 т. 6 ИППД не предвижда задължение да се вписват в нарядния дневник лицата, превозвани в служебния автомобил. Обръща внимание, че протоколите, съставени за запознаване на Р. със специфичната длъжностна характеристика и с нормативните актове, регламентиращи служебната му дейност, следват по време датата на извършване на нарушението. Най – сетне, издателят на заповедта не е съобразил, че се касае за многократно награждаван служител, спрямо когото към датата на издаване на акта липсва наложено с влязъл в сила акт дисциплинарно наказание. Претендират се и разноски. Ответникът – началникът на 08 РУ „Полиция” - СДВР, не ангажира становище по съществото на спора.

От фактическа страна се установява:

С. Р. е на работа в структурата на МВР от 03.04.2000 г., когато е назначен на длъжност инспектор в отдел „Пътна полиция” – СДВР. Считано от 01.06.2011 г. е преназначен на длъжността полицейски инспектор IV степен в група ООР на сектор „ОП” към 08 РУП – СДВР. Спрямо него е издадена заповед за налагане на дисциплинарно наказание порицание – на 17.05.2011 г., производството по чието оспорване не е приключило с влязъл в сила акт /по касационната жалба срещу решението по адм. дело № 5924/2011г. I отделение, 6 състав е образувано адм. дело № 13301/ 2012 г. на ВАС./

На 13.03.2012 г. Д. Ц. се обърнала към директора на СДВР с жалба, в която изложила, че на 06.03.2012 г. конкретен служител на общинска полиция е проявил грубо отношение към непълнолетната ѝ дъщеря, пътувала на цитираната дата в автобус на Центъра за градска мобилност по линия 88 в жк Д.. Разпоредена е проверка по случая, за резултатите от която е съставена справка, в която са възпроизведени сведенията, дадени от полицаи П. П., шестима контрольори и водача на превозното средство. Установено е съществено разминаване между предоставената от 08 РУП СДВР докладна записка на Й. С. относно оказано съдействие на Общинска полиция и снетото писмено обяснение от жалбоподателя – според докладната на място са изпратени ППГ 856 в състав Р. и С.; самоличността на непълнолетното лице е установена от майка ѝ, която донесла лична карта. В обясненията на Р. е посочено, че момичето е установено в 08 РУП и предадено на родител. В докладната записка и в нарядния дневник служителите не са отразили, че лицето е транспортирано със служебния автомобил до 08 РУП СДВР.

Със съдържанието на справката Р. се запознал на 25.04.2012 г. и депозирал възражение, според което на 06.03.2012 г. като част от ППГ 856 заедно с Й. С. получават разпореждане от оперативен дежурен да се насочат към спирка на автобус № 88, намираща се близо до блок 119 в[жк]поради възникнал инцидент между полицейски служители от сектор „Общинска полиция” при ООП – СДВР и граждани. След конкретизиране на мястото на инцидента се отправили към ТЕЦ Д., където установили двама служители на МВР, момче и момиче. Подробности Р. узнал от полицаи П., който го въвел в ситуацията. Жалбоподателят отишъл при момичето и го запитал за имената и възрастта му. То било видимо спокойно и не възпрепятствало

изясняването на обстоятелствата, при които е възникнал инцидентът. Макар да твърдяло да е дърпано за ръката и хващано за гърлото, не показало белези от насилие. Р. преценил, че се касае за непълнолетни лица, за процедурите по отношение на каквито е необходимо родителско съдействие. След като докладвал в центъра по радиостанцията, дежурният инспектор в РУП разпоредил жалбоподателят да му се обади по телефона – в разговора станало ясно, че се касае за дъщеря на полицейски служител, а майката е посетила РУП видимо разстроена, показвайки желание да се оплаче от колегите му. Предал цитираната информация на П. и му казал, че ще разговаря с бащата на момичето за случилото се. П. от своя страна установил контакт със своя пряк началник /гл. инспектор М./, след което с цитирания полицейски служител разговарял /по телефона/ и Р.. Формирал се извод, че обстоятелствата не налагат да се вземе отношение за неизпълнение на полицейско разпореждане. На оперативния дежурен жалбоподателят докладвал, че колегите нямат претенции към момичето и ще изготвят докладна записка, която ще му се предостави. След приключване на случая на място и отпадане необходимостта от присъствието на Р. и колегата му жалбоподателят докладвал в центъра, че пътуват с момичето към РУП. Пред сградата го чакали родителите, видимо изнервени от информацията, с която разполагали от дъщеря си. В разговора с инспектор Ц. оспорващият подчертал, че нещата не стоят по начина, по който са му предадени от детето, което има вина за създадената ситуация.

Възражения с идентично съдържание депозирал и полицаи С. - че след възникналите пререкания между непълнолетните Х. Ц. и момче /И. М. по данни от преписката/ служителите на сектор Общинска полиция при СДВР П. и П. поискали съдействие от 08 РУП – СДВР, откъдето е изпратен патрулен автомобил – ППГ 856. След справка в ОДЧ жалбоподателят пояснил, че Х. е дъщеря на полицейски служител. П. бил категоричен, че арогантното ѝ поведение налага съставяне на съответната документация, но Р. настоял, че гарантира и изразил готовност да разговаря с бащата на момичето. П. и оспорващият съгласували ситуацията с гл. инспектор М., който ги напътил да формират собствена преценка. След като приключил разговора си с М. жалбоподателят заявил, че майката на Х. се намира в 08 РУП. Полицейските служители откарали момичето до управлението със служебния автомобил.

Според обясненията на Р. /възприети в становището/ след като е предал по радиостанцията, че колегите нямат претенции към момичето дежурният му казал, че майката /която по това време се намирала в 08 РУП/ не може да дойде на място и моли да транспортират дъщеря ѝ до управлението, където ще предостави лична карта. След приключване на случая поради отпадане на необходимостта да се окаже съдействие Р. докладвал, че пътува с момичето към РУП.

По делото са разпитани Д. Ц., майка на Х. Ц., Р. П. – дежурен офицер, П. К. – помощник оперативен дежурен и Й. С., с когото Р. е назначен като ППГ 856 от 07,00 ч до 19,00 ч на 06.03.2012 г. Всички свидетели дават кореспондиращи помежду си сведения за възприетите факти – Ц. за начина, по който е узнала за инцидента – описан от дъщеря ѝ в телефонен разговор, за реакцията си да посети незабавно 08 РУП, носейки личната карта на момичето. Св. П. споделя за съобщението от „Общинска полиция“ за нежелаещ да си плати глобата и неразполагащ с документ за самоличност гражданин, за изпратения патрул и разпореждането да го докарат в управлението с оглед установяване на самоличността. Помощник оперативният дежурен излага, че сигналът касае колеги от сектор Общинска полиция, които са се

държали грубо с момиче. Докато К. сочи, че сигналът е за наложено насилие от служители на общинска полиция, П. твърди, че съобщението е било от служители на Общинска полиция. Св. С., колега на жалбоподателя от ППГ 856 излага, че патрулът е изпратен от дежурната част по сигнал за буйстващо лице. При поискване да бъде установена самоличността момичето назовало трите си имена и ЕГН, които данни са съобщени в дежурната част и според които се касае за 16 годишно дете. Получено е разпореждане от дежурния /офицер/ момичето да бъде отведено в районното, където го очаква майката с личната карта.

Показанията на свидетелите са подробни, логични, кореспондиращи си както помежду си, така и с писмените доказателства по преписката. Единственото несъответствие е налице между споделеното от дежурния офицер и помощник оперативен дежурен в частта, визираща начина, по който е установен инцидентът между непълнолетната Х. и служители на Общинска полиция - докато К. сочи, че сигналът е бил за служители, които са се държали грубо с момиче, П. споделя, че съобщението е от служители, които имат проблеми с лице, което не желае да плати глоба.

В нарядния дневник на П. и П. е отразено „16,00 ч „пол. инспектор Р.; Х. Ц. Ц., ЕГН, лицето отведено в РУП”. Не е приложен нарядният дневник на ППГ 856, но не се твърди и не се установява превозването на момичето в автомобила да е отразено в същия. Видно от съдържанието на докладна записка на полицай С. от 06.03.2012г., при пристигането на място при колегите П. и П. им е посочено лице от женски пол без документи за самоличност, което заявило трите си имена, ЕГН и адрес. „Самоличността ѝ бе удостоверена от пристигналия родител Ц., която донесе личната карта на лицето”. В изложението си С. се е въздържал да конкретизира къде е пристигнала свидетелката Ц., но не сочи това да е станало на спирката на автобусна линия № 88 при ТЕЦ Изток, в каквата насока са изходите в справката, към която заповедта препраща.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е своевременно депозирана на 28.06.2012 г. - заповед рег. № 259/ 14.06.2012 г. е връчена на служителя на 15.03.2012г.

Актът е издаден от компетентен орган – началникът на 08 РУП - СДВР, в кръга на предоставените му правомощия по аргумент от чл. 228, т. 3 вр. чл. 186, ал. 1 от ЗМВР и Класификатора на длъжностите в МВР /Заповед № Из 3097/ 29.12.2010 г. на министъра на вътрешните работи/.

От процесуалноправна гледна точка редът за налагане на дисциплинарни наказания е визиран в гл. VI на ППЗМВР без да се диференцира съобразно вида на наказанието, което ще следва да се наложи, като е съответно усложнен при налагане на дисциплинарно наказание "уволнение", какъвто не е настоящият случай. Съгласно чл. 231 от ППЗМВР дисциплинарно производство се образува при наличие на данни за извършено нарушение на служебната дисциплина от държавен служител на МВР. В случая е постъпил сигнал от Д. Ц., въз основа на който е образувана преписка вх. № 10470/ 13.03.2012г. по описа на 08 РУП - СДВР. Р. е запознат с изготвената справка за резултатите от проверката по случая, депозирал е подробните си възражения, които са станали достояние на наказващия орган съгласно отбелязването върху лицевата им част.

От фактическа страна в заповедта е прието, че на 06.03.2012 г. около 16,30 ч

инспектор Р. е превозил със служебен автомобил О. А. ДК [рег.номер на МПС] Х. Ц. от спирка ТЕЦ Изток на автобус № 88 в ж к Д. до сградата на 08 РУП СДВР без да отрази това обстоятелство в нарядния дневник, с което е нарушил чл. 117, т. 6 от Инструкцията за патрулно – постовата дейност /ИППД/. Възприетото от наказващия орган деяние се характеризира от една страна с действие – превозване със служебния автомобил на лице, а от друга с бездействие – неотразяване на това обстоятелство в нарядния дневник. Р. не оспорва нито действието, нито бездействието. Противоречивите позиции на страните по делото са съставлява ли изложеното в акта поведение нарушение на служебната дисциплина.

Разпоредбата на чл. 117, т. 6 ИППД забранява на служителите да качват и превозват със служебните МПС лица и товари, когато това не е свързано с изпълнение на служебната дейност.

Обстоятелствата, свързани с отвеждането на Х. Ц. от спирката на автобус № 88 до сградата на 08 РУП СДВР, по които няма спор между страните по делото и които са установени по несъмнен начин от данните в дисциплинарната преписка и събраните по делото доказателства, са следните: при спор между контролори от ЦГМ ЕООД и момичето е взел участие и полицаи П., към когото Х. проявила грубост; служителят на звено Общинска полиция поискал съдействието на колеги от 08 РУП СДВР; междуременно детето се обаждат на майка си и споделя, че полицейски служители се държат грубо с нея и че не носи у себе си личната си карта; че пристигналите на място служители от ППГ 856 установяват, че момичето е без лична карта. Докато изясняват фактическата обстановка по случая узнават, че майка му се намира в районното управление. Дежурният офицер разпорежда да откарат момичето в управлението с оглед установяване на самоличността му по информационната система. Така установената фактическа обстановка не подкрепя извода на наказващия орган, че се превозването на детето в служебния автомобил не е свързано с изпълнение на служебната дейност по смисъла на чл. 117, т. 6 от инструкцията. Макар да съдържа многобройни сведения от контролори относно поведението на двамата младежи и по – конкретно на момичето преди да бъде подаден сигнал за съдействие, в преписката не са приобщени доказателства за събитията, следващи по време изпращането на ППГ 856 – постъпилите данни от Р. /установени на място/ и начина, по който е формирана преценката, че детето трябва да се откара в 08 РУП с оглед установяване на самоличността му по личната карта, донесена там от Д. Ц.. По този начин изводът за извършено нарушението на Р. е необоснован, а квалификацията, че с деянието си Р. е превишил правомощията си /чл. 227, ал. 1, т. 5 ППЗМВР/ – неясна.

Дори да се приеме, че при установеността на бездействието /невписване в нарядния дневник, че Ц. е превозена с автомобила О. А. до 08 РУП СДВР/, представляващо поведение, относимо към друга разпоредба от ИППД /чл. 65, ал. 2/, която не е визирана по преписката, като е преценявал поведението на жалбоподателя, за да определи вида и размера на дисциплинарното наказание, няма данни органът да е взел предвид тежестта на нарушението и настъпилите от него последици, обстоятелствата, при които е извършено, формата на вината и цялостното поведение на държавния служител по време на службата. По делото не се събраха доказателства за такава преценка, няма мотиви за това в заповедта. Актът не съдържа обосновка досежно вида и размера на наказанието, доколкото спрямо служителя не се твърди и не се установява да е налагано друго дисциплинарно наказание, напротив – Р. е многократно награждаван. В йерархията по чл. 226 ЗМВР порицанието е на трета

позиция – по – леки наказания са мъмрето и писменото предупреждение, с оглед на което изборът на конкретно наказание, включително за срока му, следваше да е мотивиран.

При горния анализ съдът приема, че заповед № рег. № 259/ 14.06.2012г., е издадена от компетентен орган, в кръга и пределите на службата му, при спазени процесуални изисквания, но противоречи на закона и на неговата цел. С оглед изхода на делото и при направеното искане на жалбоподателя се следват разноските - 410 лв, представляващи сбор от заплатената държава такса по жалбата /10 лв/ и възнаграждението по договор за правна защита и съдействие, сключен между Р. и адв. Л. на 18.10.2012 г.

Ръководен от гореизложеното, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ, по жалбата на С. Ц. Р. Заповед рег. № 259/ 14.06.2012г., издадена от началника на 08 РУ Полиция – СДВР.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на С. Ц. Р. сумата 410 /четиристотин и десет/ лева разноски по делото.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14 - дневен срок от връчване на преписи на страните.

СЪДИЯ: